

XVI

Преди тръгване, Прот тъкмо отиваше към стаята с последния работещ терминал на планетарния компютър, когато на ъгъла на коридора вниманието му беше привлечено от някакъв спор. Забави крачка и спря. Ядосаният глас изобщо не се връзваше с веселия смях на събеседника. Внимателно се заслуша и чу твърди обвиняващи думи:

– Разговорът с планетарния компютър и престоят в това помещение са най-строго забранени! Това би трябвало да знаеш.

Обаче смехът стана още по-висок.

– Хайде, хайде, да не би наистина да вярваш в онази история с нелегално промъкналия се тихон? Всеки нормален човек на такива твърдения може само да се смее. Не се престаравай с изпълнението на всяка съмнителна заповед.

– Никой не се смее на това. Как изобщо можа да влезеш, след като без код няма вход. Къде го получи? – още по-сериозно и с повишен тон продължаваше първият глас.

– Минавах край някакъв младеж и го чух от него. Изрече го достатъчно високо на глас.

– Кой? Как може да изговори кода пред непълномощено лице?

– Не знам, вероятно не го е вземал прекалено на сериозно. Разговарях със своя тихон. И той не знае нищо за това. Голям майтап, няма що, ха-ха-ха...

– Лъжеш! Тръгвай, ще докладвам за теб!

– Докладвай, на когото искаш. Заради мен, ха-ха!

Прот влезе в момента, когато те двамата се раз-

деляха. Смеещият се натрапник вече се беше обърнал към изхода, въпреки че все още обръщаше поглед към своя събеседник, и изненадан едва не се блъсна в Прот, който за кратък миг улови в погледа му блясък на преследвано животно и веднага след това промяна на намръщената гримаса във весел смях. Момчето го поздрави и мина покрай него. Всичко това продължи само миг, прекалено малко за по-ясна преценка, но все пак достатъчно за вземане на решение за спешно наблюдение на това момче. Възможно би било много лесно развиване на зависимост от внедрения тихон.